

Påskdagen

Psalmer: L1, Ps 118, L3, L5, L7, L6

Texter: Jona 2:1-11, Apg 13:26-39, Joh 20:1-10

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus, vi tackar för alla dina vittnen som sett graven tom och mött dig under 40 dagar. Stärk vår tro så att vi litar på att det skett för att vi ska leva med dig. Amen.

I dagens evangelium beskrivs en tom grav. Lärjungarna fann Jesu grav tom och spåren avslöjade att ingen tagit honom utan att han uppstått och själv lämnat graven. Bilden av den tomma graven med linnebindlarna och den hopvikta huvudduken ska vi alltid ha i minnet när vi tänker på vår död och grav. Den tomma graven är ett bevis på att vi inte ska bli kvar bland jord och sten. Jesus lever och vi ska leva med honom.

Kvinnorna som följt Jesus såg när Josef och Nikodemus lade Jesus i graven. Det skedde i all hast före sabbatens ingång. De hade lindat Jesu kropp i linnebindlar tillsammans med välluktande salvor enligt begravningssedan bland judarna. Kvinnorna vände hem och gjorde i ordning välluktande kryddor och oljor och gjorde sig redo att efter sabbaten gå ut till graven för att färdigställa det Josef och Nikodemus i all hast gjort.

När kvinnorna tidigt i gryningen kom till graven såg de att stenen var bortrullad. Maria Magdalena vände genast tillbaka för att berätta det för Petrus och Johannes. De andra kvinnorna gick in i graven och fick se två män i skinande kläder som förkunnade att Människosonen uppstått. Det visste inte Maria utan hon meddelade Petrus och Johannes vad hon trodde hade hänt: *"De har tagit bort Herren från graven, och vi vet inte var de har lagt honom."*

Marias första reaktion var att tro att någon tagit Jesu kropp. Hon kom i den stunden inte ihåg att han förutsagt sin uppståndelse på tredje dagen. Men det fanns andra som visste att Jesus uppstått. Den romerska vakten hade underrättat översteprästerna om vad de varit med om. De hade berättat om jordbävningen och om hur en Herrens ängel stigit ned och rullat bort stenen. Hans utseende hade varit som blixten, och hans kläder vita som snö. Vakterna hade skakat av skräck för honom och blivit som döda. Då mutade översteprästerna dem för att de skulle ljuga och säga att lärjungarna kommit och rövat bort Jesu kropp medan de sov. De skulle ljuga och säga just det som Maria vid denna tidpunkt

fortfarande trodde. Hon trodde naturligtvis inte att lärjungarna tagit kroppen men att någon gjort det. Det ligger lite ironi i detta att Jesu vänner hade så svårt att tro medan hans fiender var medvetna om vad som hänt. Men de hade förhärdat sig mot Jesu ord under lång tid och var nu hårdare än sten. Lika lite som Lazarus uppståndelse kunder rubba deras otro, lika lite gjorde Jesu egen uppståndelse det.

Petrus och Johannes sprang till graven för att kontrollera Marias berättelse. När de kom dit var de andra kvinnorna inte kvar, inte heller änglarna som visat sig för dem. Johannes sprang fortast och kom fram först men han stannade utanför graven. Petrus gick genast in i graven när han kom. Johannes följde efter, han såg och trodde. Det Johannes såg var tillräckligt för att övertyga honom om Kristi uppståndelse.

Vad var det Johannes såg i graven när det heter: *han såg och trodde*? Ja, ett är säkert. Petrus och Johannes kunde inte bekräfta Marias rapport om att någon tagit bort Herren från graven. Om någon tagit kroppen skulle de ha tagit den lindad som den var. Ingen gravplundrare skulle ha gett sig tid att ta bort bindlarna. Ingen gravplundrare skulle ha velat det heller. Vem vill hantera en död kropp gisslad så att hud och muskler trasats sönder in på benen och uppfläkt med ett spjut? Om någon tagit kroppen skulle han nog ha tagit den som den var lindad med linnebindlar och välluktande salvor. Nej, vad Johannes såg var bindlarna som låg kvar på den plats där de lagt Jesus men kroppen såg han inte. Bindlarna låg kvar så som de var när de omslöt hans kropp, men Jesu kropp var inte kvar. Jag föreställer mig att Jesus gått rakt igenom bindlarna så som han gick genom den hårda stenen när han gick ut ur graven.

Lärjungarna såg också duken som täckt huvudet. Men den låg inte tillsammans med bindlarna utan för sig, hopvik på en särskild plats. Spåren tydde inte på en gravplundrars vanvördighet och brådska utan på stilla och lugn värdighet. Då Johannes såg detta trodde han. Och han tillägger: *”Förut hade de nämligen inte förstått Skriftens ord att han måste uppstå från de döda.”* De spår Johannes såg i graven bekräftade Skriftens ord.

Johannes, liksom alla troende, trodde på allt vad som stod skrivet i de heliga Skrifterna. Han trodde Skriftens ord som profeterat om Messias: *”du ska ej lämna min själ åt dödsriket, du ska ej låta din fromme se förgängelsen”* (Ps 16:10). Men han hade inte förstått hur det skulle gå i uppfyllelse. Nu när han såg vittnesbördet i graven förstod han med ens att det var detta Skrifterna talat om hela tiden.

Vi ska tänka på att vi befinner oss i en privilegierad ställning. Vi har Skrifternas profetior om Messias, hans lidande, död och uppståndelse. Men vi har också

ögonvittnenas berättelse om hur alla dessa profetior gick i uppfyllelse i Jesu liv. Med facit i hand kan vi bara förundra oss över hur underbart Gud låter sitt ord gå i uppfyllelse. Johannes var i den ställningen att han trodde på Skrifterna men uppfyllelsen var fördold för honom ända tills han med egna ögon såg uppfyllelsen. Då förstod han.

Då det gäller vissa profetior så är vi fortfarande i samma läge som Johannes var före besöket i graven. När det gäller de profetior som ännu inte gått i uppfyllelse så tror vi utan att se eller förstå. Vi förstår inte hur profetiorna ska gå i uppfyllelse. Vi tror att den uppståndne Kristus ska komma tillbaka. Då ska Människosonens tecken synas på himmelen. Vi tror det eftersom Skriften säger så, men vad är Människosonens tecken som ska synas? När vi med egna ögon ser uppfyllelsen kommer vi att förstå att det var just detta som Skriften talade om. Strax före det att Människosonen kommer tillbaka ska himmelens krafter skakas. Det tror vi och det ska helt visst ske. Men vi förstår inte vad det betyder att himmelens krafter ska skakas. När vi ser det förstår vi detta är vad Skriften förutsagt. På samma sätt blev det vittnesbörd Johannes såg i graven en bekräftelse på vad Skriften förutsagt. Nu först förstod han Skriftens ord att Messias måste uppstå från de döda.

Det måste ha varit underbart att vistas i och vid den tomma graven. Bindlarna och huvudduken vittnade om att graven bara varit en tillfällig viloplats för Livets Herre. Jesus som Johannes på korset hört säga: *"det är fullbordat"*, hade lämnat sin grav och den var tom.

Vi påminns idag om den tomma graven. Så högt älskade Gud oss att han utgav sin enfödde Son till försoning för våra synder. Vi vet att Jesus älskar oss. Frivilligt gav han sitt liv för oss. Han som älskar oss har lämnat efter sig en tom grav. Vittnesbördet i den tomma graven gör att vår rädsla för döden bleknar bort. När vi en dag ska läggas i graven så vet vi att också vår grav ska stå tom. Han som älskar oss och har gett sitt liv för oss ska uppväcka oss. Han har uppstått och lever för att vi ska leva med honom. Det finns ingen möjlighet att han som älskar oss, lever för evigt, och har all makt, skulle lämna oss sina återlösta vänner bland jord och sten. Han har lovat och sagt: *"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig ska aldrig någonsin dö."* Amen.

Låt oss be!

Herre, Jesus Kristus, du är Livets Herre. Vi tackar dig för ditt kors. Du gav ditt liv för oss. Idag jublar vi över din seger - att du lämnat din grav. Låt oss erfara kraften från din uppståndelse. Dig väntar vi från himlen som Frälsare, Du ska förvandla våra bräckliga kroppar så att vi blir lika dig, ty du har makt att lägga allt under dig. Amen.